

пака си. „Дръжте, казва, защото много разсърдихъ учителя си, пощо вмѣсто да кажѣ урока си, азъ отидохъ, та извадихъ туй гнѣздо. — Но учительтъ ви има право да ся разсърди, му каза Звѣздана; не ъ ли срамота за единъ момъкъ, като тебъ на възраст, да не знае да чете? — Ихъ! и вый ми досаждате сѣщо като него, отговори Стайко; много щѣ ся научѣ: Азъ обичамъ по-добрѣ единъ рогачъ, или една топка нежели сичкитѣ книги на свѣта. Съ богомъ, азъ щѣ си поиграѣ на рогачкѣ. — И азъ щѣ стана жена на този Хлапю? рече Звѣздана, когато той излѣзе; увѣрявамъ вы, драга, че быхъ по-добрѣ обичала да умрѣ, нежели да го земѣ. Колко голѣма разлика има между него, и онзи князь, когото видѣхъ прѣди малко! Истина, че той ъ много грозенъ; но когато ся сѣтъ за разговора му, струва ми ся, че не ъ тъй страшенъ. Ахъ! защо ли нема той Стайковото лице! но подирѣ сичко, на що служи личната хубость? неѣ може да отземе само една болестъ, старостъта пакъ ѣ веднѣга изгубва; а що остава тогава на паметнитѣ? Отистина, драга, ако трѣбваше да избирамъ, азъ быхъ избрала по-добрѣ този князь, макаръ че ъ только грозенъ, а не този хлапю, който иска да мя земе. — Много ми ъ драго, че вы виждамъ да мыслите тъй паметно, рече Демяна; но имамъ да вы посѣвѣтвамъ нѣщо. Скривайте, колкото ъ възможно, отъ Луканѣ разумностьтъ си; защото ако бы тя познала промѣненіето на разума ви сичко ъ изгубено.“ Звѣздана послуша възпитателкѣтъ си; и като токо стана полунощъ, добрата вѣлшебница прѣдложи на княгынятъ да слѣзне въ градинкѣтъ. Тѣ сѣднахъ на зеленѣтъ трѣвъ, и Рашко ся не забави да гы найде. Той ся зарадва когато чу да ся разговаря Звѣздана паметно,